

Curierul Adventist

15 III 1965

2011 ■ 13. MAR 1965

ORGAN AL CULTULUI CRESTIN ADVENTIST
DE ZIUA A SAPTEA DIN R.P.R.

ANUL XLII
NOIEMBRIE — DECEMBRIE
1964

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 11-12 NOIEMBRIE-DECEMBRIE 1984

ORGAN AL CULTURII CREȘTINE A. Z. Ș
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

apare la două luni sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația:
București, Str. LABIRINT nr. 118

Telefon 21.59.80

REDACTOR:
DUMITRU POPA

Coperta noastră: Vedere din
Munții Bucegi; „Sepit
Mari” FOTO: Titu
Dumitrescu—Poiana
Tapului

DIN CUPRINSUL
ACESTUI NUMAR

- Roada Duhului...!
- O nouă aniversare
- Iubirea
- Cugetări
- Bucuria
- Pacea
- Dragostea — versuri
- Blindețea
- Binefacerea
- Cugetări
- Un fiu ni n-a dat
- Sfirșit de cale
- Planul de mintuire...
- Texte comentate
- Psalmul 27
- Sfirșit de cale
- Plin e pământul

Roada

Duhului....!

Dintre cele trei persoane ale Dumnezeirii, mulți credincioși cunosc prea puțin despre Duhul Sfânt, cu toate că de multe ori se vorbește în Biblie despre El și despre lucrarea Sa. Al doilea verset din cartea Genezei ne face cunoscut personalitatea Sa minunată ca un mijlocitor în creerea lumii: „Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor“.

Despre El se amintește în multe locuri din Vechiul Testament și toți scriitorii Noului Testament menționează Duhul Sfânt pe nume. La începutul lucrării pământești a lui Isus, Duhul s-a manifestat în formă vizibilă; aproape utimele cuvinte ale lui Isus către ucenicii Săi i-au asigurat că Duhul Sfânt, Mângietorul, urma să vină asupra credincioșilor într-un mod și cu o putere nemai-întâlnită pînă atunci.

Cartea Faptelor Apostolilor numită de unii „Faptele Duhului Sfânt“ este plină de minunatele lucrări făcute sub puterica lui influență. Epistolele vorbesc despre lucrarea Duhului în legătură cu viața creștinului, care trebuie să fie născut din Duhul, să lucreze în Duhul, să fie întărit, umplut și sfințit

prin influența sfințitoare a Duhului Sfânt. În viață credinciosul trebuie să manifeste zilnic „roadele Duhului“.

Pavel, scriind Efesenilor spunea: „Roada Duhului este în orice bunătate, în orice neprihănire și în adevăr“. Către Galateni scria: „Roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credinșia, blindețea, înfrinarea poftelor“. Nu este de mirare că el adaugă: „împotriva acestor lucruri nu este lege“.

Este interesant de reținut că în fiecare din aceste referințe se folosește forma singulară atât a substantivului cît și a verbului: „Roada Duhului este“. Aproape s-ar părea că dacă unul din aceste atribute este scos din viață, „fructul“ care rezultă este imperfect — că el ia întreaga grupă de virtuți pentru a face un întreg.

În timp ce citim această minunată listă de atribute spirituale, inima noastră slăbește cînd constatăm nepriceperea noastră de a ni le însuși.

(Continuare în pagina 2-a)

O NOUĂ ANIVERSARE.....!

Anul 1964 vine să-și încheie zilele de sărbătoare ce le-a prilejuit, cu cea de a 17-a aniversare a proclamării Republicii Populare Române.

Cele șaisprezece aniversări care s-au scurs pînă acum, au adăugat an de an bucurii mai multe și mai mari pe măsura anilor scurși, bucurii izvorite din împlinirea străduințelor noastre a tuturor de o glie, de a face din numele pămîntului nostru și din însemnele țării o fală pretutindeni.

Mai mult că oricînd, 30 Decembrie 1964 nu este numai o aniversare ci mai presus și mai mult, o afirmare cu tărie a acestei proclamări și împreună cu ea a independenței Republicii Populare Române de sub orice fel de încătușare, dovedirea în întins de lume a vigoarei și avîntului ei, a forțelor multiple de care dispune în felurite domenii.

Anii din urma noastră stau ca o mărturie de netăgăduit a acelor strădăni de zi de zi, alături cu toții, pentru a da chip celor mai cutezătoare năzuinți, afirmîndu-ne ca un popor capa-

bil de mari și îndrăznețe realizări.

Ziua aceasta poartă în ea adunate bucuriile, nădejtile și faptele tuturor cetățenilor țării, fără nici o deosebire, toți sărbătorind-o ca ziua încheietoare a atîtor izbînzii și în același timp deschizătoare a unui viitor tot mai frumos.

Pe întins de hotare, în străfunduri de mină, în dogoarea furnalelor, în clocotirea uzinelor și fabricilor de tot felul, în liniștea mormîntală a cercetărilor științifice, în atenția din sălile de cursuri spre a prinde toate tainele științei, la cîrma atîtor nave și motoare, și pretutindeni, cea de a 17-a aniversare găsește pe fiecare depunîndu-și toată priceperea și străduința întru realizarea acelei îmbinări fericite de forțe cu unicul scop: propășirea și prosperarea laolaltă a tuturor, făurind un drum fericit și neted pentru cei de acum și generațiile ce vor veni după noi.

Acest sfîrșit de an 1964, cu sărbătoarea aniversării ce o a-

duce prin izbînzile cîștigate, alcătuieste pentru fiecare dintre noi, nezdruncinata cheazăsie a faptului că pe drumul acesta al strîngerii laolaltă cu o inimă și un gînd, vom avea fericirea ajungerii la hotare de înfăptuiri ce generații de oameni ai progresului, neprecupețindu-și odihnă și jertfe, le-au urat de bine de departe, pe cînd încă nori de apăsare întunecau glia romînească.

Ea vine să dea un colorit mai strălucitor făcliei luminătoare de drum, revărsînd în sufletele tuturor acea atmosferă de liniște și siguranță pe drumul pe care mergem.

30 Decembrie 1964 prinde în nestematele diademei sărbătorii ei, resfrîngerea luminilor feerice ale zilelor de neuitat ce le-a prilejuit în cursul acestui an cea de a douăzecea aniversare a eliberării patriei noastre, și-și face din aceste bucurii luminătoare, aureola sa.

V. FLORESCU

ROADĂ DUHULUI.....!

(Urmare din coperta II-a)

Hristos ne-a dat marele secret al aducerii de roade: „După cum mlădița nu poate aduce roade de la sine dacă nu rămîne în viață, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămîneți în Mine. Eu sînt viața, voi sinteți mlădițele; cine rămîne în Mine și în cine rămîn Eu, aduce multă roadă: căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic“. Și astfel răspunsul adevărat la întrebare este să avem în noi prezența continuă a Domnului, să permitem Duhului Sfînt să ia în stăpînire mîinile și mintea noastră și să nu facem nimic care îl va întrista sau îl va îndepărta din viața noastră.

Trecînd în revistă roada Duhului așa cum ne-a fost dată de Pavel în Galateni, ne vom mira poate de ce a așezat el iubirea, cea mai mare din toate darurile, în capul listei, încheind cu virtuțile mai mici. Iată o frumoasă analiză a roadei Duhului, care explică de ce iubirea este nota dominantă a tuturor.

a. Iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele este esența evlaviei. Ea este un principiu esențial. Ea este trupul, temelia, elementul principal.

b. Bucuria este fericirea iubirii. Ea este iubirea care jubilează. Ea este iubirea care ține seama de comorile ei și se înconjoară cu fericire. Făgăduințele lui Dumnezeu apar atît de puternice, atît de sigure, atît de substanțiale; mai sigure decît stîncile și munții falnici.

c. Pacea este dragostea care se odihnește. Ea este iubirea în

pășuni verzi. Ea este iubirea lîngă apele liniștite. Ea este marea liniște care vine asupra conștiinței cînd vede că ispășirea este suficientă și că Mintuitorul este binevoitor. Ea este sufletul pe care Hristos l-a pacificat. Împărtășită în seninătate și credință simplă, iar Domnul Dumnezeu, milos și plin de har, zîmbește asupra ei.

d. Îndelunga răbdare este iubirea care suportă. În orice încercare este o ocazie de a urma pe Mintuitorul pe care suferințele L-au făcut desăvîrșit. Dacă încercarea se repetă de șaptezeci de ori cîte șapte, iubirea față de Isus pretinde iertare.

e. Bunătatea este iubirea în societate. Ea este iubirea care se împletește cu acei din jurul ei. Ea este influența liniștită care ca și flacăra parfumată dintr-o lampă de alabastru umple toată casa de lumină, căldură și aromă. Este covorul moale și sobru care redă o priveliște de confort și amortizează în același timp orice sunet strident. Ea este cortina ce prin multe forme plăcute, apără de strălucirea puternică a soarelui de vară și de vîntul iernii. Ea este sprijinul pe care boala își reazimă fruntea și uită jumătate din nenorocirea ei. Ea este considerația; ea este delicatețea sentimentelor; ea este căldura afecțiunii; ea este promptitudinea simpatiei; ea este iubirea în toată adîncimea și în toată delicatețea ei.

f. Facerea de bine este iubirea în acțiune. Iubirea cu sarcina în spate. Ea este iubirea care aduce alinare celui bolnav; slujește celui orb, explică celor care nu înțeleg. Ea este călcarea pe urmele lui Isus care a făcut neîncetat numai bine.

g. Credincioșia este încrederea în Dumnezeu și fidelitate față de principii și datorie. Credincioșia este iubirea. Ea este continua urmare a Domnului atunci cînd păcatul te trage în jos. Ea este iubirea care susține cuvîntul sănătos atunci cînd povara este prețioasă. Ea este hotărîrea care merge prin foc și apă la postul unde datoria o cheamă. Este Hristos pe cruce.

h. Blîndețea este iubirea la școală. Ea este viețuirea creștină. Este ucenicul care învață din defectele propriului său caracter și ia lecții atît de la sfîntuitorii ostili cît și prieteni. Ea este principiul rugăciunii și al vegherii pentru perfecționarea talentelor; maturitatea temperamentului. Ea este credinciosul iubitor la picioarele Mintuitorului, învățînd de la El care este blînd și smerit.

i. Infrinarea poftelor este iubirea în adolescență. Iubirea suferă asprimea. Iubirea caută să fie sănătoasă și puternică — puternică pentru conducerea în toate lucrurile și în aducerea corpului sub stăpînire. Ea este sacrificiul de sine și stăpînirea de sine. Ea este iubirea în stare de vigilență. Iubirea care se bazează pe puls, dar crescînd atît de frumos și puternic încît, „crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul“.

Din timp în timp cînd studiem profund această listă de atribute care alcătuiesc „roada Duhului“ putem învăța secretul de a face viața noastră roditoare spre a putea contribui la onoarea și slava Lui care este adevărata viață și în care, dacă rămînem, putem aduce „multă roadă“.

N. DUMITRESCU

ROADA DUHULUI...!

„IUBIREA“

In lume sînt multe simboluri și semne, fiecare din ele reprezentînd o organizație sau ideal. Peste tot vedem embleme care multora le aduc sentimente de mîndrie și jubilarie în timp ce pentru alții amintiri ale trecutului dureros.

Semnul crucii a devenit încă de timpuriu emblema vizibilă a bisericii creștine; dar cu toate că este purtat de mulți care cred în Hristos, ea a devenit și un simbol al intoleranței în timpul Evului Mediu și chiar astăzi, crucea în flăcări simbolizînd demența rasială, demența pseudo civilizației. Și astfel orice simbol vizibil, fără să ținem seama de modul cum a înălțat idealul pe care îl reprezintă, poate să fie pervertit, prin schimbarea împrejurărilor.

Isus, cu puțin timp înainte de moartea Sa pe cruce, a dat ucenicilor Săi un semn viu al legăturii lor cu El: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sin-

teți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“. Ioan 13,35. Ioan, prin Duhul Sfînt scria: „Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu“. 1 Ioan 4,7.

Creștinul nu are nevoie de alt semn, deoarece cel care are în adevăr în mîna sa cel mai mare din toate darurile, din care izvorăsc toate celelalte daruri, va purta pe față și în comportare, pentru toți care văd, semnul vizibil al apartenenței față de Dumnezeu.

Iubirea se împarte în două mari subdiviziuni: întîi iubirea supremă față de Dumnezeu, manifestată în adorarea și respectul pentru numele Său și ascultarea față de voința Sa divină; al doilea, iubirea față de om, cuprinzînd iubirea în toate ramificațiile ei și atribu-

tele care îi aparțin așa cum sînt subliniate în acel minunat tratat al iubirii — capitolul 13 din 1 Corinteni.

„Iubirea acoperă totul, crede totul, nădărduește totul, suferă totul. Iubirea nu va pieri niciodată... Acum rămîn aceste trei: credința, nădejdea și dragostea, dar cea mai mare dintre ele este dragostea“. Nu este deci de mirare că apostolul Pavel începe capitolul 14 din 1 Cor. cu îndemnul: „Urmăriți dragostea!“

Un scriitor remarcă faptul că în versetele din Corinteni se arată spectrul iubirii cu nouă componente ale căror nume sînt acelea ale virtuților comune pe care le întîlnim în fiecare zi; ele sînt: răbdarea, bunătaea, generozitatea, umilința, curtenia, neegoismul, temperamentul echilibrat, neprefăcătoria, sinceritatea. Citiți aceste versete, identificați aceste virtuți și însușiți-le.

Iubirea are multe aspecte și are o mie de căi de a se manifesta — iubirea tatălui, a mamei, a fratelui, a sorei, a copilului, a prietenului, a celui iubit, a soțului, a soției.

Pavel dă în același capitol din Corinteni o listă a darurilor și virtuților pe care credincioșii le pot valorifica foarte mult; dar suprema încercare a valorii lor pentru lume, este dacă înaintea fiecăreia dintre ele, se găsește darul iubirii. El scrie despre priceperea de a învăța limbi necunoscute, despre profeție, despre înțelepciune, despre credință, generozitate, milă, sacrificiu de sine și declară că fără iubire, toate acestea nu sînt nimic.

Iubirea este limbajul universal înțeles deopotrivă de toate rasele și vîrstele. Cel care merge într-o țară străină nu

trebuie să aștepte luni și ani pentru a învăța o limbă grea înainte de a putea vorbi inimilor celor cărora și-a dedicat viața. Din primul moment cînd debarcă, iubirea va vorbi în orice privire și acțiune într-un limbaj în care toți îl pot înțelege. Deși unii pe care îi înțilnește nu vor înțelege niciunul din cuvintele rostite, revărsarea iubirii în viața lui va aduce o solie mai cu efect decît cele mai elocvente ape-luri.

Iubirea trece peste toate piedicile. Ea deformează ura, frînge inima păcătosului și aduce căldură, dulceață și mîngiere tuturor. Iubirea lui Dumnezeu dacă este revărsată în inimile noastre, se va revărsa în abundență peste cei din jurul nostru.

Iubirea dă naștere la iubire.

Traducerea revizuită dă un înțeles deosebit textului din 1 Ioan 4,19 omițînd pronumele El (pe El): „Noi iubim pentru că El ne-a iubit întii“. Pentru că El ne-a iubit întii, efectul care se produce este că noi iubim, Îl iubim pe El, iubim pe toți oamenii. Contemplează iubirea lui Hristos și vei iubi... Iubirea dă naștere la iubire. Este un proces de inducție. Așează o piesă de fier în prezența unui corp electricizat și acea piesă de fier devine pentru moment electricizată. S-a transformat într-un magnet temporar în prezența apropiată a unui magnet permanent și atîta vreme cît le vom lăsa unul lîngă altul, ele sînt doi magneți asemănători.

REDACTIA

— CUGETARI —

— Cel care în mod nepărtinitor își cercetează propriile fapte, va găsi puține motive să judece aspru pe altul.

— Fiecare bucurie.. este un câștig! Iar câștigul este câștig orcît de mic ar fi el.

— Dacă în fiecare an am dezrădăcina din viața noastră cîte un viciu, am deveni repede oameni desăvîrșiți.

— Toate lucrurile sînt cel mai bine aduse la îndeplinire, atunci cînd se fac la timpul lor; căci pentru fiecare lucru... există un timp. — Milton.

— Mînia și nerăbdarea noastră dovedesc adesea mult mai multă răutate decît în lucrurile pentru care ne mîniem sau ne impacientăm. — Marc Aurelius.

— Acela care este dispus să rabde numai cît gîndește el că este bine, sau numai pînă unde îi place sau îi convine lui, acela nu este — în adevăr un om răbdător. — T. Kempis.

— Dorește puține lucruri și nu te plînge de nimic. — Marc Aurelius.

„BUCURIA“

Al doilea dar despre care vorbește al cincilea capitol al epistolei către Galateni este bucuria. Bucuria este „fericirea dragostei. Este iubirea care jubilează. Este iubirea care ține seama de comorile ei și se înconjoară cu fericire. Făgăduințele lui Dumnezeu apar atât de puternice, atât de sigure, atât de substanțiale, mai statornice decât insulele și munții falnici.

Dacă citiți Biblia, notați cu un creion fiecare verset în care întâlniți cuvintele bucurie, bucuos, vesel, veselie, desfătare. Veți fi surprinși să descoperiți de câte ori se găsesc menționate. Și totuși unii creștini trec prin viață ca și când ar fi păcat să fie veseli și fericiți; ei se jeluiesc pentru păcatele săvârșite, se îngrozesc la gândul deschiderii inimilor lor față de harul glorios al bucuriei care trebuie să-i inunde.

Și pentru ce n-ar fi bucuos un copil al lui Dumnezeu? Nu

numai că are toate motivele să fie vesel în prezent, dar viitorul este plin de bucurie pentru el. Pavel scria lui Timotei: „Evlavia este de folos în toate lucrurile, avînd făgăduința vieții de acum și a celei viitoare“. „Căci deprinderea trupească este de puțin folos; pe cînd evlavia este folositoare în orice privință, întrucît ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare.“ 1 Tim. 4,8. David, cu inima plină de fericire putea cînta: „În prezența Ta sînt desfătări veșnice și bucurii nespuse la dreapta Ta.“ „Îmi vei arăta cărarea vieții. Înaintea Feței Tale sînt bucurii nespuse, și desfătări veșnice în dreapta Ta.“ Ps. 16,11. Isaia privind spre starea viitoare declara: „Răscumpărării Domnului se vor întoarce și vor veni cu cîntări în Sion; o bucurie veșnică le va încununa capetele: veselie și bucuria îi vor apuca iar

durerea și gemetele vor fugi.“ „Astfel cei răscumpărați de Domnul se vor întoarce, vor veni în Sion cu cîntări de biruință, și o bucurie veșnică le va încununa capul; îi va apuca veselia și bucuria, iar durerea și gemetele vor fugi.“ Is. 51.11.

Acesta este felul bucuriei care trebuie să o cultivăm.

Dintr-o îndepărtată dimineață pe dealurile Betleemului ne vine „vestea bună care va aduce o mare bucurie pentru tot norodul“. „Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul“. Luca 2,10. În anunțarea nașterii Mîntuitorului, care este Hristos Domnul, se găsește pentru credincios speranța adevăratei bucurii. Domnul este Acela care prin Duhul Său ne umple pe fiecare cu harul bucuriei.

„Este o deosebire între fericire și bucurie. Fericirea este pro-

vocată de lucrurile care se întâmplă în jurul meu, iar împrejurările o pot turbura; dar bucuria merge înainte prin încercare; bucuria trece prin întineric; bucuria străbate prin noapte ca și ziua; bucuria străbate prin opoziție; ea merge drept căci ea este un izvor nescacat care clocotește în inimă. Dumnezeu dă poporului Său o bucurie desăvârșită atunci când merge în ascultare de El.“

Ieremia exprimă acest ultim gând când scrie: „când am găsit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și desfătarea inimii mele; căci eu sînt chemat după Numele Tău, Doamne“. Însemnează că dacă dorim să primim acest har al bucuriei trebuie să

facem un lucru: Să studiem cu rugăciune cuvîntul Domnului, să-l înghițim, ca Ieremia, pînă cînd principiile lui dătătoare de viață devin o parte din ființa noastră. Trebuie să stăm strîns lîngă Acela a cărui prezență este plinătatea bucuriei și la dreapta căruia sînt desfătări nespuse.

Explicînd că El este Viața iar noi mlădițele și că numai prin rămînerea în El putem aduce roadă, El spunea: „V-am spus aceste lucruri pentru ca bucuria Mea să rămîna în voi și bucuria voastră să fie deplină“. Apare din nou „plinătatea bucuriei“ și sînt puse aceleași condiții pentru posedarea ei — „în prezența Ta“ și „rămîneți în Mine“.

Hristos le-a spus pentru ce a vorbit astfel. Aceasta trebuia să-i învețe cum să cîștige bucuria. A fost o comunicare deliberată a secretului Său pentru fericire... Hristos a fost adevărata viață. În El deci, este bucurie. Într-un anumit grad bucuria constă în viețuirea în prezența lui Hristos cu tot ce aceasta stă în legătură cu pacea, cu ocrotirea și cu iubirea; într-o anumită măsură în influența acelei vieți asupra minții, caracterului, și voinței iar pe de altă parte în inspirația de a trăi și a lucra pentru alții, cu tot ce aceasta implică în eliberarea și bucuria în favoarea altuia. Acestea toate, pe diferite căi și la diferite date sînt izvoare de fericire curată. Nu există o altă taină cu privire la fericire. Adună părțile cele adevărate și ea trebuie să vină. Cel care rămîne în El va aduce multă roadă; iar aducerea de multă roadă este fericire. Deci rețeta perfectă pentru fericire este să faci bine; iar pentru creștin rețeta perfectă pentru a face binele este a locui în Hristos.

Duh al Domnului,
Coboară,
Coboară și umple inimile
noastre...

Cu bucurie...
Cu bucuria cerească!
Cu desfătarea de care...
Nimeni nu se satură:
Astfel asigurați
Iertați,
Conduși,
Nimic și nimeni
Nu ne va putea distruge
Pacea!

R. PAULINI

ROADA DUHULUI....

„PACEA”

Pacea este al treilea dar pe care îl menționează Pavel în descrierea roadelor Duhului. Despre ea se spune că este „iubirea în repaos, iubirea în pășuni verzi și lângă ape de odihnă”.

Pacea este un dar — unul din cele mai mari daruri revărsate de Dumnezeu asupra omului. Din cele mai vechi timpuri oamenii s-au rugat pentru ea și au primit-o atunci când s-au așezat în legătură corectă față de ea. Aproape patruzeci de cărți ale Bibliei vorbesc despre ea; profeții și patriarhii au scris și au cântat-o; corurile îngerești au anunțat acest dar lumii la nașterea Mântuitorului prin cuvintele: „pe pământ pace și între oameni bună învoire”; iar Isus cu ocazia ultimei Sale înțineri cu ucenicii în camera de sus, chiar imediat înainte de a se întâlni cu moartea de cruce, a ratificat, în cea mai întune-

cată oră, solia îngerilor, prin declarația: „Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea”. Ioan 14,27.

Pacea pe care o dă Hristos, izvorăște dintr-o iubire care se dă pe cruce pentru ca acei care-L iubesc și-L primesc să aibă pace; și nimeni care n-a învățat secretul acelei mari iubiri și nu i-a permis să pătrundă în adâncul inimii sale, nu poate spera să posede acea pace care „întrece orice pricepere”, cu puterea ei infinită de a păstra inimile și mințile.

Cum putem primi acest dar binecuvîntat al păcii? Prin așezarea noastră în poziția cea corectă față de ea și prin împlinirea condițiilor arătate în Cuvîntul lui Dumnezeu pentru revărsarea ei.

Isaia care poate fi numit profetul păcii — deoarece a scris foarte mult despre Domnul păcii și despre marele Său dar al păcii — scria: „Celui cu ini-

ma tare Tu îi chezășuiești pacea; da, pacea căci se încrede în Tine”. Is. 26,3. „Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul Tău, Sfîntul lui Israel... O, de ai fi luat aminte la poruncile Mele! Atunci pacea ta ar fi fost ca un rîu și fericirea ta ca valurile mării”. Is. 48,17,18. Și iarăși: „Lucrarea neprihănirii va fi pacea și roada neprihănirii va fi liniștea și încrederea pe vecie”. Is. 32,17.

În decursul îndelungat al veacurilor din vechea carte a lui Iov ne vine secretul păcii spirituale, tot atît de adevărat astăzi cum a fost și cu multe secole în trecut: „Împrietenește-te cu Dumnezeu și vei avea pace”. Iov 22,21. „Multă pace au cei care iubesc legea Ta; și nu li se întîmplă nici o nenorocire”. Ps. 119,165. Aici se găsește gîndul iubirii înainte de acest dar al păcii. Trebuie să

permitted iubirii lui Dumnezeu să intre în inimile noastre și trebuie să iubim cu adevărat Legea Sa, trebuie să-L primim pe El care este pacea noastră pentru ca la ziua venirii Sale să putem fi „găsiți în El : în pace, fără pată“. 2 Petru 3,14.

Îsus a spus : „Vă dau pacea Mea, vă las pacea Mea.... „Ioan 14,27. Acesta este testamentul prețios al lui Hristos pentru toți urmașii Săi. Orice bărbat, orice femeie, orice copil care crede în El își primește partea. Hristos le-a oferit-o tuturor, și pacea Lui este a lor... El ne-a

promis că ne dă pacea și sînt mii de martori care pot spune : Eu am partea mea din acest testament ; am pace ; am venit la El pentru pace și am găsit-o. Și din acel ceas pacea domnește în sufletul meu.

Pastor : T. NICULESCU

— DRAGOSTEA —

*Dragostea ! Comoară vie,
Dăruită lumii-n dar...
Soare rupt din veșnicie ;
Cel mai sfînt izvor de har...*

*Ea iubește-n orice vreme
Și e plină de avînt ;
Niciodată nu se teme,
Dă curaj celui înfrînt ;*

*Ea nu știe de mînie,
Te-nțelege chiar și-n gînd,
Nu se umflă de mîndrie...
E smerită orișicînd.*

*Iartă fără de măsură...
Cu ea nu poți să te cerți,
Iar de o lovești cu ură
Tot ea-ți cere să o ierți.*

*Dragostea nu se gîndește
Nimănui să-i facă rău,
Ea nicicînd nu pizmuieste,
Nici nu vrea folosul său.*

*Dragostea-i din veșnicie,
Și va fi pe veci, mereu :
Sfînt izvor de bucurie :
Dragostea-i din Dumnezeu*

PETRE V. CAZAN

ROADA DUHULUI....

„BLINDEȚEA”

Blindețea este o altă componentă a roadei Duhului. Gal. 2,22.23. Blindețea care este bună, nobilă, îndelung răbdătoare, plină de împreună simțire, nu se lasă ușor provocată, gata să cedeze acolo unde principiul nu este compromis, decît să producă turburarea; ce deosebită este această blindețe de aceea care este descrisă ca fiind nestatornică, servilă, neîngăduitoare, neascultătoare.

Blindețea este iubirea la școală. Ea este viețuirea creștină însăși. Ea este creștinul iubitor la picioarele Mintuitorului, învățînd de la El care este blînd și smerit.

Iacob în epistola sa către creștinii din vechime scria: „Cine dintre voi este înțelept

și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blindețea înțelepciunii! Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus, este, întii curată, apoi pașnică, blîndă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.“ Iacob 3,13-18. Nu un dar pasiv, anemic, este această blindețe a înțelepciunii, ci unul care lucrează și este plin de roade bune.

Blindețea este pentru prima dată menționată în Biblie în Numeri 12,3 unde stă scris: „Moise era omul cel mai blind de pe fața pămîntului“; dar el este același Moise care a îndrăznit să stea în fața unei eventuale morți înaintea marelui Faraon; acela care timp de 40 de ani a fost conducătorul puternic al oștilor neascultătoare și rebele ale lui Israel în călătoria lor prin pustie; care în timp ce se ruga cu durere: „Iartă-le acum păcatul; iar dacă nu, șterge-mă pe mine din cartea pe care ai scris-o“ Exod 32, 32, putea într-o îndreptățită indignare și dreptate să poruncească leviților să omoare trei mii de izraeliți pentru păcatul lor.

Este interesant de notat că tocmai în ziua intrării triumfale a lui Isus în Ierusalim, când despre El se spunea: „Iată Împăratul tău vine blînd și călărînd pe un asin, (Mat. 21,5) cu cîteva ore după aceea, El a manifestat cea mai puternică indignare alungînd pe cei care cumpărau și vindeau în templu și răsturnînd mesele schimbătorilor de bani. Aceasta însă nu era slăbiciune sau compromisul adevăratei blîndeți.

Invitînd pe toți cei trudiți și împovărați să vină la El, Hristos spunea despre Sine: „Eu sînt blînd și smerit cu inima“. Mat. 11,29. În marea profeție privitoare la Hristos care se găsește în Psalmul 45 este o descriere minunată a adevăratei blîndeți și legătura ei cu puterea infinită: „Războinic viteaz, încinge-ți sabia, podoaba și slava, da, slava ta! — Fii biruitor, suie-te în carul tău de luptă, apără adevărul, blîndețea și neprihănirea, și dreapta ta să strălucească prin isprăvi minunate! Scaunul Tău de domnie, Dumnezeu, este veșnic; toiagul de domnie al Împărăției Tale este un toiag de dreptate“. Ps. 45.3-6.

Cei doi scriitori ai Noului Testament care vorbesc cel mai mult despre blîndețe sînt tocmai acei doi oameni de la care se aștepta să facă lucrul acesta ultimii: Îndrăznețul Pavel și împetușul, nestăpînitul Petru; dar în ambele cazuri ei spuneau acestea după pocăința lor și nicidecum înainte de umple-

rea cu Duhul Sfînt ale cărei roade se manifestau în viața lor.

Pavel scriînd lui Tit îl sfătuiește să spună credincioșilor să fie „nobili, arătînd toată blîndețea“, adăugînd „și noi eram odinioară fără minte... trăind în răutate și invidie, ură și urîndu-ne unul pe altul. Dar după ce blîndețea și iubirea lui Dumnezeu Mintuitorul nostru față de oameni s-a descoperit, după mila Sa, El ne-a spălat prin nașterea din nou și reînnoirea Duhului Sfînt. „Să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blîndețe față de toți oamenii. Căci și noi eram altă dată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de poște și de plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urîți și urîndu-ne unii pe alții. Dar, cînd s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mintuitorul nostru și dragostea Lui de oameni, El ne-a mîntuit, nu pentru fapte făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfînt“. Tit 3,2-5. Sîntem sfătuiți să cultivăm acest frumos dar al blîndeții. „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndețe, cu îndelungă răbdare.“ Col. 3,12. „Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri, și caută neprihănirea, evlavie, credința, dragostea, răb-

darea, blîndețea.“ 1 Tim. 6,11. „Să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă ci cumpătați, plini de blîndețe față de toți oamenii“. Tit. 3,2. „Fiți implinitori ai Cuvîntului, nu numai ascultători, înșelîndu-vă singuri“. Iacob 1,22. Arătînd celor necredincioși motivul siguranței care este în noi, trebuie să ne ferim de argumente violente și să dăm mărturie pentru adevărul lui Dumnezeu cu blîndețe și teamă.

Multe sînt făgăduințele prețioase date celui blînd în Cuvîntul lui Dumnezeu. Să reamintim cîteva dintre ele spre încheiere. „Pe cel blînd El îl va conduce la judecată; și pe cel blînd Îl va învăța calea Sa“; „Cel blînd va moșteni pămîntul și va avea belșug de pace. Dumnezeu se ridică la judecată pentru a salva pe toți cei blînzi de pe pămînt“. „Domnul înalță pe cel blînd“. „El va bucura pe cel blînd cu mîntuire“. „El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa“. Ps. 25,9. „Cei blînzi moștenesc țara și au belșug de pace“. Ps. 37,11. Isaia ne spune că: „Cei nenorociți se vor bucura tot mai mult în Domnul, și săracii se vor veseli de Sfîntul lui Israel“. Is. 29,19.

Cei blînzi sînt menționați în fericiri — „Fericii cei blînzi căci ei vor moșteni pămîntul“. Mat. 5,5.

Pastor : P. DELEANU

„BINEFACEREA“

„Și să nu dați uitării binefacerea“.

Apostolul Pavel, prin minunatele sale învățături în care caută să cuprindă toate problemele esențiale ale vieții, nu scapă din vedere nici acest subiect care este și o datorie a bisericii, anume „binefacerea“.

Binefacerea face parte integrantă din viața bisericii și a fiecărui credincios și este necesară pentru creșterea fizică, intelectuală și sufletească. De aceea și binefacerea poate să fie tot la fel: intelectuală, sufletească și materială (fizică).

Un lucru e bine să precizăm chiar de la început: Binefacerea trebuie făcută bine și la timp. Despre aceasta Dimitrie Cantemir spunea următoarele: „Binefacerea, cu cât este mai la primejdie și cu cât este mai curînd cu atît mai bună și mai primită este“. Apoi binefacerea trebuie să fie făcută din iubire, căci numai așa devine antidotul egoismului. Cu binefacerea adevărată nu se urmărește nici un interes personal sau egoist

ci numai dorința de a veni în ajutorul acelor care au nevoie de ajutorul nostru.

Binefacerea cînd este făcută bine și la timp ajută și acelui căruia i s-a făcut binele, dar și aceluia care a făcut binele. Prin ea putem să urcăm la demnitatea de om și să cîștigăm biruință asupra pornirilor egoiste care încearcă din cînd în cînd să se ridice mai presus de tot ce este sfînt, curat și nobil în ființa noastră. Să ascultăm cîteva gînduri exprimate de marele nostru gînditor, Alexandru Vlăhuță: „Este o biruință mai presus de noi și de gălăgia deșertăciunilor noastre, e biruința faptelor bune care trăiesc și luminează dincolo de viață, din care au izvorît. Că tu, drumețul clipei care trece, vei gusta sau nu din rodul pomului pe care îl sădești, e un lucru de puțină însemnătate. Singurul fapt, în adevăr important, e ca pomul sădit de tine să rodească“. Admirăm aceste gînduri atît de

nobile. E vorba de o biruință mai presus de noi și de gălăgia deșertăciunilor vieții noastre și aceasta e biruința faptelor bune. Acest mare adevăr l-a exprimat și apostolul Pavel cînd a zis: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine“. (Rom. 12,21). În adevăr această biruință trece peste puterile noastre și totuși biruința ni se atribuie nouă, iar drumul spre biruință nu cere eforturi prea mari și nici cheltuieli prea costisitoare, ci numai de a înfăptui binele.

Să ascultăm și cele spuse de apostolul Pavel cînd scria lui Tit: „Adevărat este cuvîntul acesta, și vreau să spui apăsător aceste lucruri. Pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dintîi în fapte bune. Iată ce este bine și de folos pentru oameni!“.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru asemenea învățături și sfaturi sfinte. Marele bărbat al credinței a și dovedit prin fapte, cele spuse sau cele scrise. Despre acest lucru nu ne

îndoim nici unul. Dar acum să meditim asupra celor spuse de el. În primul rînd el spune că cei credincioși trebuie : „să caute“. De data aceasta acest „să caute“ este un imperativ, sau cu alte cuvinte e o poruncă. De aici desprindem adevăruri sfinte și vedem într-o lumină nouă această problemă. Mintuitorul nostru Isus Hristos, a spus : „Căutați și veți găsi“ și apoi se dă asigurarea : „Căci cine caută găsește“. (Mat. 7,7.8). La fel Psalmistul zice : „caută pacea și aleargă după ea“. (Ps. 34,14). Făcînd legătura între aceste cuvinte și cele spuse de apostolul Pavel reiese că și binefacerea e un bun tot la fel ca și pacea,

dar că trebuie să o căutăm, sau aici putem spune : să căutăm ocaziile de a face bine. Epictet spunea : „Soarele n-asteaptă să fie rugat pentru a împărți lumina și căldura sa. Tot astfel orice bine atîrnă de tine, fă-l fără să-astepti să ți se ceară“. Noi nu trebuie să așteptăm ca ocaziile de a face bine să ne caute pe noi, ci noi să le căutăm pe ele. Așa cum cel însetat caută apă, cel flămînd caută piine, tot așa trebuie să căutăm și noi ocaziile de a făptui binele.

Apoi apostolul Pavel scria lui Tit : „Trebuie ca și ai noștri să se deprindă să fie cei dintii în fapte bune, pentru nevoile

grabnice, și să nu stea neroditori“. Tit. 3,14. Din nou se folosește imperativul „trebuie“, pare-se că e aceeași poruncă. Ceva care e chiar o datorie. Mintuitorul a spus lui Nicodim : „Nu te mira că ți-am zis : „Trebuie să vă nașteți din nou“. Acest „trebuie“ e o datorie peste care nu se poate trece : „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu“. (Ioan 3,7.3) Nu greșim dacă spunem că tot la fel și cuvîntul apostolului Pavel „trebuie“, are aceeași însemnătate și aceeași greutate. Dacă pentru a vedea sau a intra în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să ne

naștem din nou, tot la fel trebuie să facem fapte bune pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Vorbind despre răsplătirea celor drepti și despre chemarea de a intra în Împărăția lui Dumnezeu, Mântuitorul a arătat că unul dintre motivele pentru care li se dă Împărăția cerurilor este tocmai binefacerea. „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămînd și Mi-ați dat de mîncat ; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut ; am fost străin, și M-ați primit ; am fost gol, și M-ați îmbrăcat ; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți“. Mat. 25.34-36.

Un alt gînd desprins din cuvintele apostolului Pavel și la care bine este să luăm seama este că, fiind vorba de binefacere nu cumva să greșim în fond problema. Observăm că acolo se spune „trebuie ca și ai noștri“, de aici reiese clar că mai sînt încă mulți alții angajați în această operă atît de minunată. Nu cumva să începem a ne izola, a ne separa de alte persoane, care poate nu au aceeași convingere ca și noi. Nu cumva să cădem pe panta egoismului. Cînd apostolul Pavel a scris : „Trebuie ca și ai noștri“ el a înțeles că înainte de ai noștri au fost și sînt și alții care fac bine, dar că și ai noștri trebuie să se înroleze în această frumoasă lucrare. Din momentul în care binefacerea a îmbrăcat mantia egoismului, să

știm hotărît că din clipa aceea ea nu mai este binefacere.

O altă latură a problemei este cea amintită de Mântuitorul cînd a spus : „Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei ; altminteri, nu veți avea răsplata de la Tatăl vostru care este în ceruri. Tu, dar, cînd faci milostenie, nu suna cu trîmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în uliți, pentru ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata. Ci tu cînd faci milostenie, să nu știe stînga ta ce face dreapta. Pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns ; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti“. Mat. 6,1-4. Din cele spuse de Mântuitorul reiese clar că binefacerea nu trebuie să urmărească nici un scop egoist sau personal ci

numai și numai de a veni în ajutorul celui care are nevoie de ajutor, fără a face din aceasta un mijloc de a ne afișa înaintea oamenilor. Pestalozzi spunea : „Fă binele ; însă dacă poți, cruță pe sărac de rușinea de a-ți întinde mîna“. Iar o cugutare spaniolă zice : „Cel care dă, să tacă ; cel care a primit, să vorbească“.

Ne aducem aminte de o uce-niță, amintită în Faptele Apostolilor, pe nume „Tabita“, despre care se spune că : „Ea făcea o mulțime de fapte bune și milostenii“, dar nu găsim scris nicăieri, nici nu avem vreun raport că ea ar fi amintit vreodată cuiva că a făcut vreun bine. Abia după moartea ei, au vorbit sau au arătat lucrarea ei cele care au fost ajutate de ea. Iată care este raportul Sfintei Scripturi : „Toate văduvele l-au înconjurat plîngînd, (pe Petru) și i-au arătat hainele și cămășile, pe care le făcea Dorca, pe cînd era cu ele“. Fapte 9,39.

Un alt gînd exprimat de apostolul Pavel cînd scria lui Tit, este „să se deprindă“. De aici reiese clar că binefacerea trebuie practică. Ea nu trebuie să fie în viața noastră ceva incidental, ceva întîmplător, ci să fie o realitate care face parte integrantă din ființa noastră. Ea trebuie trăită zi de zi, nu la distanțe mari, ci ori de cîte ori este nevoie, de ea, amintindu-ne de cele spuse de apostolul Iacob care zice : „Deci, cine știe să facă bine și nu face, săvîrșește un păcat !“ Iacob 4,17.

De sigur nu e vorba de lucruri mari. Cineva spunea : „Din puținul ce aveți, dați celor ce au și mai puțin“. Apoi : „Cine dă la timp un sfat bun, o veste bună, o învățătură trebuincioasă, acela dă mai mult decât aur !“ Și „nimeni nu e atât de sărac ca să nu poate face binele“. Mintuitorul nostru Isus Hristos, printre altele a amintit : „Și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata“. Mat. 10,42.

Și acum ca o încoronare a frumoaselor gânduri exprimate de Marele bărbat al credinței, observăm cuvintele care spun : „să fie cei dinții în fapte bune“. Noi sintem sfătuiți ca tot ce facem să fie făcut cu toată pu-

terea noastră. Despre Dumnezeu, revelația spune că orice lucru îl face frumos la vremea lui. Tot la fel este și cu binefacerea ; și ea își are vremea ei. Și, poate ne întrebăm : Care este vremea ei? Desigur că răspunsul la această întrebare îl poate da fiecare dintre noi. Vremea este totdeauna. Binele se poate face în orice loc, în orice vreme și în orice împrejurare. Una dintre poruncile cele mari este : „ca să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Dar, atunci când e vorba despre noi, ca să primim sau să apucăm ceva, mă întreb: rămânem noi cei din urmă? Lăsăm noi ca alții și alții să ne-o ia înainte? Dar atunci când este vorba de a face un bine pentru altul, de ce n-am fi și aici noi cei dinții? Sfatul care

ni se dă este ca să fim cei dinții în fapte bune.

Ca model desăvârșit în a face bine îl avem pe scumpul nostru Mintuitor. Despre El se spune că : „umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca“... Și în această operă minunată : „El s-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere de orice fărâdelege, și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de rîvnă pentru fapte bune“. „Încolo frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească“.

Pastor : PETRE V. CAZAN

*

C U G E T Ă R I

*

— Greșelile noastre, stau la baza durerilor noastre. Young.

— Când lupta începe înlăuntru cuiva... omul acela are o oarecare valoare. — Browning.

— Fiecare rău căruiă nu-i cedăm, este un binefăcător : noi

prindem putere de la fiecare ispită căreia îi rezistăm. — Emerson.

— Adevărata libertate nu însemnează dreptul de a alege răul. — Mazzini.

— Libertatea însemnează datorie... nu abuz. — Coleridge.

*

UN FIU NI S-A DAT

*

A înțeles oare pe deplin
Isaia gândul cuprins în
versetul 6 al capitolului 9,
al cărții sale ?

*„Căci un copil ni s-a născut,
Un fiu ni s-a dat,
Și domnia va fi pusă pe
umărul Lui ;
Il vor numi :*

*Minunat,
Sfetnic,
Dumnezeu tare
Părintele veșnicilor,
Domn al păcii“.* Isaia 9,6.

Cu siguranță, că membrii bisericii de atunci, contemporanii lui Isaia, au întrezărit numai într-o mică măsură iubirea cea mare și adevărul cuprins în această afirmație. Chiar noi care ne aflăm la distanță — în timp — de 2700 ani de la data acestei profeții a lui Isaia și 2000 de ani de la împlinirea ei, nu putem să atingem profunzimea și însemnătatea acestui adevăr decât numai la suprafață. Pe măsură ce studiem întruparea Domnului Isus, cu toate pro-

blemele ei pe care de multe ori nu le putem pătrunde... exclamăm : „O Doamne, este imposibil pentru noi a pătrunde toată taina acestui gând, a acestei lucrări — este prea mare, prea copleșitoare !“

„Ci cât sînt de sus cerurile față de pămînt, atît sînt de sus căile Mele față de căile voastre și gîndurile Mele față de gîndurile voastre“. Is. 55,8—9.

Din faptul că Domnul Isus Și-a asumat titlul de „Fiu al lui Dumnezeu“ lucrul acesta este dovada iubirii lui Dumnezeu față de păcătos, căci relațiile tată-fiu, smulg din inima omenească simțăminte de dragoste și gingășie.

Trebuie să ne aducem totdeauna aminte că Dumnezeu a folosit — pentru venirea Domnului Isus în lume — mijlocul ce putea fi înțeles, dar care cere respect și iubire — un Dumnezeu ce poate fi înțeles.

Una dintre cele mai remarcabile caracteristici a întrupării

Domnului Isus este și calea prin care Dumnezeu Fiul a devenit o parte a noastră. El a venit într-un astfel de mod care să-L așeze în inimile și mințile noastre. El ni S-a atașat în modul cel mai sacru și mai gingaș cu putință.

Noi ca tați iubim copiii. O singură privire prin micuțul gemuleț al maternității, la obiectul cel mic și miraculos dar... însuflețit, care este fiul sau fiica noastră, aduce imediat un puternic simțămînt de bucurie și fericire. Iubirea lui Dumnezeu și întruparea Domnului Hristos ne-au captivat ca niciodată pînă acum. Aceasta este calea pe care Dumnezeu a intenționat-o. Umblarea lui Enoh cu Dumnezeu a început după ce i s-a născut un fiu. Fiecare copil ne va reaminti că „Un copil ni s-a născut“. Căminul, relația părinte-copil, să ne reamintească totdeauna de întruparea Domnului Isus.

Născut din femeie — A medita la tema umanității Domnului Hristos, lucrul acesta va aduce totdeauna noi gânduri și noi revelații a iubirii lui Dumnezeu. „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie“. Gal. 4,4. Eu trebuie să mărturisesc că nu pot înțelege acest lucru. Minte mea este prea mică, de aceea cel mai bun lucru ce-l pot face este acela de a-l accepta. De fiecare dată când studiez acest subiect, de fiecare dată, o mică rază de lumină deschide minții mele posibilitatea de a înțelege tot mai mult cât s-a umilit Dumnezeu și atunci... rămân fără de cuvânt. Nu este de mirare că apostolul Pavel scria : „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru Darul Lui nespuse de mare“ — 2 Cor. 9,15. Stăm înaintea staulului din Betleem tot așa de muți și fără a înțelege taina aceasta ca și animalele ce erau prezente în noaptea aceea în jurul pruncului.

Pas cu pas — Să ascultăm această afirmație surprinzătoare; „adevăratul Mântuitor a coborât din starea cea mai de sus a slavei, pas cu pas, El S-a umilit pe Sine“.

Să cercetăm cițiva din pașii aceștia. Să nu uităm niciodată că Domnul Hristos nu a fost asemenea lui Dumnezeu — El a fost Dumnezeu. Ei erau una, egali în putere și autoritate.

Capitolul 1 din Romani constituie o descriere deschisă a lumii Greco-Romane din timpul Domnului Hristos.

Ca Domnul Hristos să-și fi asumat întrutotul statura fizică a lui Adam, aceasta ar fi constituit o mare umilință. Dar El a venit după ce boala și suferința a schilodit natura umană timp de aproape patru mii de ani. Ca

om, Domnul Isus nu a avut o statură de gigant, ci conform cap. 53 din cartea profetului Isaia, aceia care L-au văzut în timpul întrupării Sale, nu au găsit nici o frumusețe la El, care să-L facă atrăgător.

O altă treaptă coboritoare pe scara experiențelor Sale, a fost orașul în care S-a născut. Mica 5,2 subliniază și funcția lipsită de importanță a Betleemului. Cît de doritori sîntem a ne identifica locul nașterii noastre cu un oraș cu renume. Dar Domnul Isus a desconsiderat toate acestea.

Să ne gândim că Domnul nostru Isus Hristos, conducătorul oștilor cerești, Fiul lui Dumnezeu, a binevoit, să coboare pînă la pruncul din ieslea cea săracă a Betleemului. Nu este de mirare că El poate să mintuiască în chip desăvîrșit, pentru că El s-a umilit... în chip desăvîrșit ! Cum s-a simțit îngerul care anunța vestea nașterii Domnului — Luca 2,10—12 — atunci cînd spune : „Dar îngerul le-a zis : „Nu vă temeți : căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot omul ;

Astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor care este Hristos, Domnul“.

„Iată semnul, după care-L veți cunoaște : veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle“.

Dacă am fi fost noi îngerul, poate că am fi respirat adînc între afirmația : „vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie... Astăzi, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul“, și ceea ce a urmat apoi, și anume : „iată semnul, după care-L veți cunoaște“.

Dar nu, îngerul nu schiță nici un gest, nici o tresărire, nici nu se arată stingherit, ci mai de-

grabă copleșit de infinita dragoste a lui Dumnezeu. Din profunzimea sufletului său, el dădu glas timbrului de aur al vocii sale în minunatul anunț, cum că Domnul și Mîntuitorul tuturor va fi născut într-un staul și așezat într-o iesle.

Își poate închipui cineva că îngerul a fost stîmjenit să aducă această solie unui grup de păstori încercați și bătuți de vînturi ? Poate că ar fi fost mult mai dramatic pentru el, dacă ar fi făcut această declarație membrilor Sinedriului ce erau splendid îmbrăcați și adunați în unul din palatele Ierusalimului, sau înaintea magnificei sesiuni a senatului Roman. Dar să ne imaginăm acest tablou : Oile și păstorii pe fundalul unei vaste panorame înconjurătoare — ce decor și ce auditoriu pentru cel mai glorios cor al Universului și cea mai măreață solie ! Nici un înger care să fie stîmjenit de circumstanțele în care lua trup omenesc Fiul lui Dumnezeu, nu se putea găsi în acel anturaj ceresc din acea noapte memorabilă.

De la Dumnezeu — la un copil. Tot ceea ce am fi putut, sau am fi îndrăznit să așteptăm de la Dumnezeu, dacă păcătoși fiind am îndrăzni să așteptăm ceva, ar fi fost ca Domnul nostru să vină pe pămînt ca un bărbat în toată bărbăția Lui. Dar, nu, El S-a învesmîntat în forma gingașă și neajutorată a unui copilăș ! Să luăm din marile depozit al adjectivelor — blîndețe, lepădare de sine, suferință, suferința, toate adunate la un loc și multe altele, și ele nici nu pot măcar a constitui începutul descrierii a ceea ce a făcut Dumnezeu. Inimile noastre nu se pot ajuta căci se topec, iar mințile noastre nu ne pot fi de ajutor fiind pline

de teamă și revelație atunci când privim la drumul coborîtor pe care l-a călcat Domnul Isus, pentru a putea deveni una cu noi. Dumnezeu... a devenit un copil — un prunc într-un staul, un staul într-un orașel, ... !

Care să fie cauza? De ce a făcut Dumnezeu lucrul acesta? Să ascultăm :

„Mărirea Lui a fost acoperită, ca maiestatea înfățișării Sale să nu devină un obiect de atracție. El a evitat orice strălucire în afară. Isus hotărîse ca nici o atracție pămîntească să nu contribuie la adunarea lumii în jurul Său“. Ce predică minunată despre îndreptățirea prin credință. Să ne înfățișăm cu toată ființa noastră înaintea staulului din Betleem, recunoscînd totdeauna că mîntuirea și întruparea Domnului Hristos este unul și același lucru.

Într-un anumit sens o nouă întrupare are loc atunci când Dumnezeu își face locașul Său în inima noastră. Nu este oare aceasta experiența „făpturii ce-

lei noi“, despre care vorbește Apostolul Pavel la 2 Cor. 5,17, ca un rezultat al locuirii lui „Hristos în noi nădejdea slavei“ (Colos. 1,27)? Și iarăși, „pentru ca Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință... pentru ca să fiți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu“ (Efes. 3,17.19). Acest pas final al lanțului întrupării, care leagă cerul cu pămîntul, este pe bună dreptate numit de apostolul Pavel „taină“.

Să știi că în timp ce eram noi încă păcătoși Dumnezeu și-a îndreptat iubirea Sa către noi. Acest pas al Domnului Hristos bătînd la ușa inimii noastre și arătîndu-Și dorința și bunăvoința de a intra în inima și viața noastră, întrece orice altceva.

Să urmărim această remarcabilă afirmație : „Această idee a întrupării, este punctul central al învățaturii doctrinale a Apostolului Pavel. Este remediul pentru păcat, baza speranței sale pentru trecut și viitor. Așa cum Dumnezeu era în

Hristos, prin Duhul Său cel Sfînt, tot așa Domnul Hristos, prin Duhul Său, va fi în poporul Său, schimbîndu-le inima, transformîndu-le viața și pregătindu-i pentru a sta în prezența lui Dumnezeu“.

Cît de minunată este deci soția îngerului rostită pe colinele Betleemului.

„Nu vă temeți căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul :

„Astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos, Domnul“.

„Iată semnul, după care-L veți cunoaște : veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle“.

— „Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudînd pe Dumnezeu, și zicînd :

„Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui“. Luca 2,10—14.

Pastor : D. POPA

SFÎRȘIT DE CALE

— În ziua de 21 iulie, 1964, a încetat din viață fratele Dumitru Roibescu, pastor-pensionar al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din țara noastră.

Născut la 11 noiembrie 1895 în com. Orodul, raionul Calafat, regiunea Oltenia.

Se alătură Bisericii Adventiste, primind botezul. Așa-mentul său față de Mîntuitorul a fost atît de puternic, încît în anul 1925 îl găsim printre slujitorii Evangheliei, unde timp de 34 de ani servește lui Dum-

nezeu după darurile primite, și posibilitățile sale.

După alergarea anilor, anul 1959 îl duce în rîndul pastorilor-pensionari ai Bisericii noastre.

În ziua de 20 iulie 1964, cu nădejdea pe care a vestit-o multora, își termină alergarea sa, plecîndu-și capul în supunere și nădejde.

Cei ce l-au cunoscut, familia, frații... l-au condus la locul așteptării sale, din cimitirul Ungureni din Craiova.

Cuvintele mîngîierii au fost rostite de pastorul C. Samotă

la domiciliul celui dispărut, iar la mormînt de către semnatarul acestor rînduri.

Pastor : I. STOIU

Ispășirea, expierea, împăcarea sau iertarea avea loc totdeauna după comiterea gândului, cuvântului, sau faptei și nu înainte. Jertfa cea mare a fost prevăzută în planul lui Dumnezeu pentru mântuirea neamului omenesc chiar înainte de creerea omului. Omul fiind creat ca o forță morală liberă, va fi confruntat cu posibilitatea de a face o rea alegere, și în consecință de a suferi înfrângere. Adam și Eva nu erau niște automați sau roboți. Ascultarea și loialitatea lor față de Dumnezeu, care le va asigura bucuria și fericirea, trebuia să se bazeze nu pe constrângere ci pe iubire și recunoștință.

Cînd păcatul a pătruns în experiența din lumea noastră s-a putut obține iertare și mîntuire printr-un act de credință în acceptarea măsurilor de răscumpărare luate de Dumnezeu. Această credință a fost arătată în jertfe, care erau un simbol al marelui sacrificiu ce urma să se înfăptuiască pe Golgota. Moartea Domnului Hristos pe cruce a însemnat cea mai prețioasă și mai completă jertfă pentru toți oamenii din toate timpurile.

Iertarea și restabilirea nu vin ca o favoare, înainte de păcătuire, ci prin pocăință și primirea jertfei de pe Golgota a Mîntuitorului, după ce a existat gîndul, cuvîntul, sau fapta păcătoasă (Rom. 3,23-25). Acestea sînt cuprinse în ceea ce se referă în Sfintele Scripturi ca fiind ispășirea. Chiar înainte de răstignirea Domnului Hristos, însă după ce oamenii deveniseră conștienți de greșelile lor, ei au obținut iertare prin credința în Jertfa divină ce urma să se aducă la îndeplinire pe Golgota. Noi cei care trăim această parte a glorioasei cruci

trebuie să primim pe Hristos prin credință și să cerem iertare (vezi 1 Ioan 1,9).

Jertfa Domnului Hristos a fost adusă odată pentru totdeauna, chiar și pentru viitoarele generații încă nenăscute (vezi Ebrei 10,10 ; 9,25.26.28). Măsura

PLANUL DE MÎNTUIRE ÎNTOCMIT ÎNAINTE DE CREAȚIUNE !

pentru iertare a fost făcută pentru toți păcătoșii dacă vor accepta-o prin credință. Ispășirea, care cuprinde împăcarea și restabilirea cu ajutorul divin, este de îndată valabilă dacă toți vor recunoaște și accepta mîntuirea

prevăzută cu atîta grațiozitate.

Domnul Hristos mijlocește în sanctuarul ceresc în favoarea noastră a tuturor. Acum El slujește ca Mare Preot. Prin analogie cu sistemul sanctuarului pămîntesc, care era după modelul celui ceresc, ne reamintim că marele preot era cel care în Ziua Ispășirii curăța sanctuarul de toate păcatele mărturisite ale poporului Evreu care se strînseseră timp de un an. Iertarea provizorie fusese prevăzută în jertfele periodice aduse mai înainte în timpul anului. Odată cu mărturisirea păcatelor de către individ și căința sa, are loc în ceruri slujirea și mijlocirea simultană a Domnului Hristos (vezi Ebrei 7,25). Noi ne mărturisim păcatele, iar Domnul Hristos ni le iartă (vezi 1 Ioan 1,9). Binecuvîntatul nostru Mîntuitor înțelege și arată compătimire față de slăbiciunea și abaterea noastră de la adevărata cale a slujirii și a devotamentului. „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului“. (Ebrei 4,14-16).

Mărturisindu-ne păcatul, noi sîntem chemați la o experiență a reîntegrării noastre în părtășia divină (vezi 1 Ioan 1,3.7). Aceasta este calea ascultării din iubire și a unei vieți sfințite pe care să umble cei răscumpărați. Răspunsul potrivit al credinciosului la măsurile harului divin este esențial pentru dobîndirea binecuvîntărilor jertfei de pe Golgota, pe care Domnul Hristos, cel viu, o face rodnică prin continua Sa slujire și mijlocire.

C. ADV.

„TEXTE COMENTATE“

Sînt unele texte în Sf. Scriptură ce sînt folosite de anumite persoane în încercarea lor de a demonstra că Domnul nostru Isus Hristos a fost — ființă creiată. Trei din aceste texte vor fi luate acum în discuție.

„El este chipul Dumnezeuului celui nevăzut, cel întii născut din toată zidirea“. Colos. 1,15.

„Iată ce zice Cel ce este Amin . . . . Începutul zidirii lui Dumnezeu“. Apoc. 3,14.

„Și anume, că Hristos trebuie să pătimească și că, după ce va fi cel dintii din învierea morților, va vesti lumină norodului și neamurilor.“ Fapte 26,23.

Primul din aceste texte (Colos. 1,15) a mai fost prezentat în paginile Curierului nostru, în numerele trecute, dar vom privi asupra lui din nou și de data aceasta, dar dintr-un unghi diferit.

Există două expresii deosebite în textele de mai sus care merită să fie cercetate mai amănunțit, iar o reală înțelegere a lor ne va ajuta să avem un punct de vedere clar cu privire la ceea ce scriitorii epistolei către Coloseni și Apocalipsului au dorit să prezinte. Aceste expresii sînt „întiinăscut“ și „începutul“.

a. Întii născut :

Cuvintele „Cel Întii Născut din toată zidirea“, pot totuși fi rediate și „născut mai înainte de toată creațiunea“, iar contextul ne arată că aceasta este ideea.

Expresia „născut“ este folosită în legătură cu El, ca fiind contrară expresiei „creiat“. El

este născut iar nu creiat. El este imaginea sau chipul, adică adevărata înfățișare și manifestare de totdeauna, — a Dumnezeuului cel invizibil. El este chipul acela în care omul a fost creiat la început — ca un model al celui adevărat, chip ce datorită căderii omului, trebuia să fie refăcut, reînnoit. Expresiile „Fiu“ și „născut“ sînt singurii termeni pe care limbajul și concepția omenească limitată îi poate găsi ca să exprime unica relație între aceste două persoane ale Treimii Cerești. Este peste puterea noastră de exprimare, de a înțelege sau de determinare.

Un studiu atent al contextului din Colos. 1,15, va face lucrul acesta foarte clar și explicit. Iată de exemplu :

1. „El este.... cel întii născut dintre cei morți“. (vers. 18).

2. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sînt în ceruri și pe pămînt, cele văzute și cele nevăzute“. (vers. 16).

3. „În toate lucrurile El are întiuitate“. (vers. 18).

4. „El este toată plinătatea Dumnezeuirii“. (vers. 19 : 2,9).

5. „El este chipul Dumnezeuului celui nevăzut“. (vers. 15).

6. „El este mai înainte de toate lucrurile“. (vers. 17).

7. „Toate lucrurile se țin prin El“. (vers. 17).

Se poate vedea deci, că în loc să fie o creatură care a fost creată, mai degrabă El însuși este Acela care a creiat toate creaturile.

Acest gînd este reflectat în unele traduceri ale Sf. Scripturi, după cum urmează :

„Născut înaintea oricărei creaturi“.

„Primul născut din toată creațiunea“.

„Primul născut și capul a toată creațiunea“.

„Primul născut înaintea întregii creațiuni“.

Unele comentarii spun astfel cu privire la acest text :

„Singura interpretare a expresiilor în discuție — interpretare care stă — este ‚născut mai înainte de toată creațiunea‘. Singura idee în discuție ar fi prioritatea în ceea ce privește timpul și distincția“.

„Domnul Hristos este, întiuit născut din toată creațiunea“, ceea ce este cu totul altceva decît a spune că El a fost făcut sau creat.

Iată ce spune cu privire la lucrul acesta un comentator :

„Nu poate fi nici o îndoială despre faptul că Apostolul face aici referire la obișnuita distincție și onoare conferită primului născut, și dorește să spună că, dintre toate creaturile lui Dumnezeu, Domnul Hristos ocupă un loc de frunte, situație similară primului născut. El nu vrea să spună că, în toate privințele, El se aseamănă întiuitului născut dintr-o familie ; și el nici nu spune că este o creație, căci punctul comparației sale nu urmărește lucrul acesta, ci ceea ce El caută să afirme cu privire la El, este incompatibil cu ideea de a fi o creatură, creată de El însuși. El care a creat toate lucrurile ce sînt în ceruri și pe pămînt, nu a fost El însuși creat. Faptul că apostolul nu intenționează să-L pre-

zinte ca o creatură, se poate vedea de asemenea din motivul pe care el îl prezintă demonstrând pentru ce este El numit „întiul născut”. El este chipul Dumnezeului Celui nevăzut, cel întii născut din toată zidirea... căci prin El au fost făcute toate lucrurile“. Cu alte cuvinte, el susține poziția cea înaltă a primului născut, sau o poziție înaltă peste întreaga creațiune, pentru că, prin El au fost făcute toate lucrurile care sînt în ceruri și pe pămînt“.

Insemnătatea este atunci aceea că Domnul Hristos posedă cel mai înalt rang în Univers; El este mai presus de toți ceilalți. El este în fruntea tuturor lucrurilor. Toate celelalte creaturi sînt de asemenea vlăstare sau odraslele lui Dumnezeu; dar El ca Fiu al lui Dumnezeu este înălțat mai presus de toate.

b. Începutul.

De fapt expresia, tradusă cu „început“, duce cu sine ideea exprimată în Colos. 1, 15-16 și însemnează că Domnul Hristos este „originea“, sau sursa inițială a creațiunii lui Dumnezeu. Să revedem și ceea ce spune Evanghelistul Ioan în Ioan 1, 1-3.

„La început era Cuvîntul, și Cuvîntul era cu Dumnezeu și Cuvîntul era Dumnezeu.

„El era la început cu Dumnezeu.

„Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.“

Gîndind la expresia „la începutul creațiunii lui Dumnezeu“

noi trebuie să avem în mintea noastră expresia de „început“, „începutul“, și în alte locuri ca raportîndu-se la Isus Hristos Domnul nostru.

„La început a fost Cuvîntul“ (Ioan 1,1).

„El era la început cu Dumnezeu“ (Ioan 1,2).

„El este începutul, Cel întii născut“ (Colos. 1,18).

„Eu sînt Alfa și Omega, începutul...“ (Apoc. 21,6).

Tatăl vorbind despre Domnul Hristos, spune: „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pămîntul“ (Ebrei 1,10).

Astfel Domnul Hristos, Mintuitorul nostru este începutul, creatorul tuturor lucrurilor. Atunci sensul textului din Apoc. 3,14, poate foarte bine să fie explicat așa cum l-au redat unii traducători.

„Începutul creațiunii lui Dumnezeu“ (R.S.V.).

„Începătorul creațiunii lui Dumnezeu“ (Feuton).

„Sursa, izvorul de la care a început creațiunea lui Dumnezeu“ (Knox).

„Șeful creațiunii lui Dumnezeu“ (Trad. siriană).

„Începătorul și Domnul creațiunii lui Dumnezeu“ (Weymouth).

Iar cineva spune astfel referitor la cele de mai sus. „Nu primul dintre creaturile lui Dumnezeu așa cum susțineau Arienii și așa cum spun astăzi Unitarienii, ci originea, sursa sau izvorul creațiunii, prin care lucrează Dumnezeu“.

Iar cu privire la textul din Fapte 26,23, același autor spune: ...

„Că Domnul Hristos trebuia să sufere, și că El trebuia să fie primul care să se ridice dintre morți“. Textul acesta prezintă cercetătorului o problemă. Dacă îl considerăm avînd înțelesul sensului său „ad literam“, atunci trebuie să tragem concluzia că nimeni nu s-a ridicat dintre morți mai înainte de Domnul Hristos. Dar sîntem puși în fața faptului că raportul Scripturii ne prezintă mai multe situațiuni cînd persoane au fost înviate, sculate din mormînt.

Alte traduceri ale aceluiași text conglăsuiesc mai clar:

Siriacă — „Va deveni primul rod al învierii din morți (aceasta este în armonie cu textul din 1 Cor. 15,20). „Dar acum, Hristos a înviat din morți, pîrga celor adormiți“.

„Că El, primul, prin învierea din morți, să vestească lumina“. Riverside.

„Pentru ca El să fie primul, care prin învierea din morți, să aducă vestirea luminii“. Secolul XX.

„Înapoindu-Se dintre cei morți, urma să fie apoi primul care să proclame solia luminii“. Weymouth.

Ce adevăr binecuvîntat, acela că Hristos, Domnul nostru S-a ridicat din morți. El a ieșit un biruitor puternic și S-a înălțat în slavă în cerurile cele înalte. Prin învierea Sa glorioasă El a asigurat pentru totdeauna mintuirea noastră și a făcut de asemenea sigură învierea la o viață nemuritoare a tuturor copiilor Săi credincioși.

EXEGET

„PSALMUL 2,7“

— Tu ești Fiul Meu,

Astăzi Te-am născut —

In articolele anterioare am analizat termenii „născut“, „singurul născut“ și „primul născut“, și am văzut că în adevăratul înțeles și în legătură cu Hristos Domnul nostru, termenii nu se referă neapărat la nașterea fizică.

Înainte de a da explicația specifică expresiei: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut“ ar fi bine să citim contextul și să vedem dacă a existat o aplicare originală a acestei expresii. În legătură cu aceasta, expresia: „Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt“ (Psalmi 2,6) necesită un studiu mai profund, (a se vedea Psalmul 2,7). Redarea și aplicația acestui verset în mai multe traduceri sînt semnificative. Observați exprimarea diferitelor traduceri:

„Totuși am fost făcut de El Împărat peste Sion, muntele Său cel sfânt, declarînd ungera Domnului: Domnul Dumnezeu Mi-a zis: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut“ (Septuaginta).

„Totuși sînt uns de El Împărat peste Sion, muntele Său cel sfînt, propovăduind poruncile Sale“ (Douay).

„Am instalat pe Împăratul Meu pe Sion, pe muntele Meu cel sfînt. Să spun solia Celui ce este veșnic“ (Moffat).

Osea scrie despre „Ziua Împăratului nostru“ (Osea 7,5) și versetul pare că se referă la un festival sau la o sărbătoare.

Moffat zice: „În ziua de naștere a Împăratului nostru“.

Goodspeed: „Din ziua în care El a devenit Împărat“.

Leeser: „În ziua începerii circumuirii Împăratului nostru.“

Un comentariu Ebraic declară cu privire la Psalmul 2,7:

În această zi Te-am născut“. Adică „în această zi ai fost uns Împărat“.

Un alt comentator Ebraic dă interpretarea următoare:

Expresia: „Astăzi Te-am născut“ trebuie să fie înțeleasă în sens figurativ. În ziua încoronării Sale, Împăratul a fost nă-

scut de Dumnezeu ca slujitor al Său pentru a conduce destinele poporului Său. Cînd tronul a fost promis lui Solomon, Dumnezeu dădu asigurarea: „Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu“ (2 Sam. 7,14).

Se pare că prima referire din Psalmul 2, se face la David sau Solomon, și la instalarea lor ca împărați, fiind puși sau întronați pe muntele cel sfînt al Sionului lui Dumnezeu. Această interpretare ar însemna că împăratul avea două zile de naștere: una, referindu-se la nașterea sa fizică, cealaltă, indicată în text, la nașterea sa simbolică, cînd își asumă răspunderile sale împărătești.

Și acum să ne ocupăm de expresia „Te-am născut“ și să vedem cum a fost socotită aceasta de către teologi de-a lungul secolelor:

Dacă interpretarea deja indicată este corectă, atunci termenul este într-adevăr folosit într-un sens simbolic. Există

multă mărturie în această privință așa cum arată următoarele extrase :

În loc de obișnuita „zi de naștere“ unii comentatori înțeleg că ea însemnează ziua de aniversare a urcării lui pe tron.

În Talmudul Babilonian există o discuție precisă asupra înțelesului acestei expresii, în care sînt prezentate motivele în favoarea înțelesului „zi de naștere“, dar ultima preferință este dată interpretării : „ziua în care împăratul s-a urcat pe tron“.

În vechime, în unele cazuri împărații socoteau zilele lor de urcare la tron ca zi de naștere. Iată cum prezintă această problemă unii comentatori.

„Tu ești fiul meu, astăzi te-am născut“. Prima parte a oracolei era o formulă de cuvinte folosită la adoptarea legală a unui copil (comparați cu Codul lui Hamurabi 170-71). În aceiași termeni ideea legăturii speciale dintre un împărat și nașul său era exprimată în Egipt și în Babilonia ; se spune că împăratul era adoptat de nașul său... Astăzi te-am născut... însemnează ziua cînd împăratul se urca pe tron.

„Dintr-o stare umilă și nevoioasă, Domnul m-a înălțat la cel mai înalt rang. Chiar astăzi prin porunca sa, încep să domnesc și acest eveniment poate fi numit ziua de naștere a împărăției mele ; care nu este decît un neîndestulător simbol al unei înălțări neobișnuite și mult prea mare a Fiului său Hristos, pe care L-a determinat să vină

din nou la viață după ce a murit și a fost îngropat (Fapte 13,33 : Rom. 1,4) ca apoi să-L încoroneze cu slavă și cu cinste în ceruri“ spune un alt comentator.

Aplicarea expresiei „În această zi Te-am născut“ la Domnul nostru Isus Hristos.

Expresia : „În această zi Te-am născut“, este folosită de patru ori în Biblie, deși în Ebrei 5,5 există o mică schimbare, deoarece în acel verset apare cuvîntul „astăzi“.

În mod firesc se ridică întrebarea : La ce eveniment sau experiență se aplică cuvîntul „astăzi“ sau „în această zi“? Foarte ușor se poate aprecia prima aplicare la David sau Solomon cu ocazia instalării lor ca împărați, dar în aplicarea cea mai deplină la Domnul, Fiul lui David — Mesia — A fost întrebarea dezbătută de-a lungul secolelor. Unii au susținut a se aplica la întruparea Domnului Hristos, alții la învierea Sa, iar alții la întronarea Sa ca Marele nostru Preot — după înălțarea Sa la cer.

Aplicarea expresiei la Mesia Domnul nostru, este evident multiplă și s-ar putea foarte bine aplica la multe evenimente de seamă din viața Domnului Hristos. Să observăm următoarele aplicații :

1. Aplicarea la întruparea Sa. „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut“ (Ebrei 1,5).

Aceasta este strîns legată de versetul următor : „Cînd duce iarăși în lume pe Cel întii născut“ (Ebrei 1,6).

Aici aceste două versete au o așa legătură unul cu altul încît rămîne puțină îndoială sau chiar de loc cu privire la intenția scriitorului epistolei către Ebrei. Aplicarea primelor versete din acest capitol la întruparea Domnului Isus este de asemenea scoasă în evidență în scrierile Spiritului Profetic.

2. Aplicarea la botezul Său. Este adevărat că în Luca 3,22 glasul din cer cînd a proclamat calitatea de Fiu dumnezeiesc a lui Mesia a declarat : „Tu ești Fiul Meu prea iubit ; în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea!“ Dar Versiunea Literară Revizuită, în timp ce această expresie este folosită în text, nota din josul paginii dă o altă traducere și anume : „astăzi Te-am născut“ aceeași formă aflată în Psalmul 2,7.

Evident, există un bun temei pentru nota din josul paginii din Biblia R.S.V. Deoarece această expresie se găsește în unul din manuscrisele grecești Codexul Bezae, și este citat în această formă de Justin Martirul, în lucrarea sa intitulată Convorbiri cu Trifo, capitolul 53, și de Clement de Alexandria în lucrarea sa Instructorul, capit. VI.

3. Aplicarea la învierea Sa. Învierea apare în mod proeminent în mintea scriitorilor Noului Testament, deoarece referirea din Ps. 2,7 a fost pentru ei o puternică prezicere profetică a învierii Domnului Hristos. Acest lucru poate fi văzut în cuvîntarea apostolului Pavel așa cum este redat în Faptele A-

postolilor cap. 13, unde citim : „Și noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus ; după cum este scris în Psalmul al doilea : „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut“.

De asemenea în Rom. 1,3.4. se spune : „Ea privește pe Fiul Său, născut din sămînța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit prin învierea morților; adică pe Isus Hristos Domnul nostru“.

Girul dat de Spiritul Profetic pentru această aplicare se vede în „Faptele Apostolilor“ și, în „Hristos Lumina Lumii“.

Următorul comentariu asupra acestui aspect al întrebării trebuie observat de asemenea cu toată atenția :

„Expresia... poate să însemneze numai : astăzi Te-am declarat și arătat a fi Fiul Meu, investindu-Te cu titlul împărătesc și așezîndu-Te pe tronul Tău. Apostolul Pavel ne învață să vedem împlinirea acestor cuvinte în învierea lui Hristos dintre morți. Prin aceasta El a fost declarat a fi (desemnat în acest rang, într-un sens special și bine definit),... Fiul lui Dumnezeu“.

4. Aplicarea la încununarea Sa. Este evident că atunci cînd Domnul nostru S-a suit la cer după glorioasa Sa înviere, El a fost „înălțat“ (Fapte 2,33) ; El a fost „înălțat nespuse de mult“ (Filip. 2,9) ; El a fost înălțat „mai pre sus de orice

nume care se poate numi“ (Efes. 1,21) ; dar, El a fost „încununat cu slavă și cu cinste“ (Ebrei 2,9).

Acest fapt este de asemenea scos în evidență în scrierile inspirate.

Dar există și un alt aspect al încununării Sale de care e bine să ne reamintim. Acesta include faptul că El a devenit Marele nostru Preot, precum și Împăratul nostru. Citim : „Tot așa și Hristos, nu Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel de I-a zis : „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut“. Și, cum zice iarăși într-alt loc : „Tu ești preot în veac, după rînduiala lui Melchisedec“. (Ebrei 5,5.6).

Această aplicare a Psalmului 2,7, așa cum s-a menționat mai sus este o referire precisă la calitatea Sa de Preot. În privința aceasta citim în lucrarea „Faptele Apostolilor“ :

„Urcarea lui Hristos la cer era semnul că urmașii Săi aveau să primească binecuvîntarea făgăduită... Cînd Hristos intră pe porțile cerești, fu întronat în mijlocul adunării ingerilor. De îndată ce s-a îndeplinit această ceremonie, Spiritul Sfînt se coborî asupra ucenicilor în torente bogate, iar Hristos fu într-adevăr mărit, chiar cu mărirea pe care a avut-o împreună cu Tatăl mai înainte de toți vecii. Revărsarea Spiritului la ziua Cincizecimii era comunicarea din partea cerului că solemnitatea de instalare a Răscumpărătorului

a fost îndeplinită... El trimisese urmașilor Săi, Spiritul Sfînt din cer, ca semn că El primise, ca preot și împărat, toată puterea în cer și pe pămînt“.

Un alt comentator s-a exprimat astfel :

„Trebuie să se observe că în general ziua înscăunării unui Împărat este ziua „nașterii“ sale. Timpul la care se referă nu este începutul existenței ca persoană, ci al investirii cu titlurile împărătești. Apoi, cu o pătrundere exactă în înțelesul cuvintelor, Noul Testament le ia ca împlinite în înviere (Fapte 13,33 ; Rom. 1,4). În ea, cu primul pas în procesul ce a fost completat la înălțare, natura omenescă a lui Isus a fost ridicată deasupra limitărilor și slăbiciunii și începu să se înalțe la tronul ceresc. Ziua înălțării Sale a fost, ca să zic așa, ziua de naștere a naturii Sale omenesci în slava împărătească“.

5. Aplicarea la cea de a doua Sa venire. S-a crezut de unii devotați cercetători ai Bibliei că cuvîntul „iarăși“ — se aplică de asemenea la cea de a doua venire. „Și cînd duce iarăși în lume pe Cel „întii născut“.

O mai bună redare a textului de mai sus este : „Dar orișicînd El iarăși aduce pe Cel întii născut pe pămînt“. „Dar vorbind de timpul cînd El încă o dată aduce în lume pe Primul Său născut“. (Weymouth).

În Ebrei 1,5, faptul că declarația se referă la naștere este confirmat prin contrastul din versetul 6. Aici cuvîntul „iarăși“ este bine plasat : „Cînd iarăși duce în lume pe Cel întii născut“. Acesta se referă la a doua Sa venire, care este pusă în contrast cu prima Sa venire, cînd Dumnezeu, pentru prima dată, a adus în lume pe Întiul Său născut.

MIHAI POPA

SFÎRȘIT DE CALE...!

*

— În ziua de 29 august 1964, a încetat din viață la domiciliul său din Sibiu fratele Michael Gehann, fost pastor al Bisericii noastre.

Născut la data de 11 martie 1893, în com. Laslea, raionul Sighișoara, a fost din copilăria sa dornic de a cunoaște, de a studia, de a cerceta, lucrul ce l-a caracterizat toată viața sa.

Școala elementară o urmează în satul natal, iar la Sighișoara absolvă cursurile gimnaziului.

Anul 1919 îi aduce hirotonirea sa ca pastor Evanghelic, iar în 1920 își întemeiază un cămin.

Primește credința Adventă, fiind botezat la Sibiu de pastorul A. Wegner.

Fratele M. Gehann a lucrat — ca pastor și profesor la Seminarul Teologic A.Z.S.

Înmormântarea a avut loc în ziua de 1 septembrie 1964 la cimitirul protestant din Sibiu. Cuvintele de mîngiere au fost rostite de frații pastori : I. Tachici și I. Prevlitz.

Speranța învierii a luat locul durerii, mîngiind familia și pe cei ce au simțit împreună cu ea durerea despărțirii, care ca orice despărțire este atât de grea.

I. TACHICI

PLIN E PĂMÎNTUL

Norul e alb pe cerul albastru,
Blînd scînteiază departe-un
astru ;

Pasărea cîntă cu voioşie,
Plin e pămîntul de bucurie.

Norul revarsă belşug cînd plouă,
Steaua trimite lumină nouă,
Pasărea cîntă plăcut în noapte,
Plin e pămîntul de dulce şoapte.

Norul cu nouri se înfrăţeşte,
Astrul cu aştrii ceru-mpărţeşte,
Păsări în stoluri cîntă sub soare,
În cer pămîntul locul şi-l are.

Norul cu-o ploaie, astrul cu-o
rază,

Păsări cu-un cîntec,
totu-nviază;

Plin e pămîntul de bucurie
Şi-al nostru suflet spre cer
îmbie.

D. FLOREA

Curierul
ADVENTIST

REDACTIA SI AD-TIA
BUCURESTI, STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 416